ŞİİR

BAYRAM
BALCI

YERDİBİ

virtüel

15 Şubat 1963'te Ankara'da doğdu. Aslen Sıvas, Kangallı. Çocukluğu ve ilkgençlik yılları Ankara, Altındağ'da geçti. Ankara'nın her sokağında dizyaraları vardır. Altındağ Yıldırım Beyazıt Lisesi'nden siyasal olaylar nedeniyle kaydı silinince Mersin'de Teyfik Sırrı Gür Lisesi'ne devam etti. Bir süre Ç.Ü Felsefe bölümüne iş olsun diye takıldı. Cezaevinde tutuldu. 1991'de Mersin'de gazeteciliğe başladı ve başta Urfa olmak üzere, Diyarbakır, Van, Mardin, Adana ve İstanbul'da 10 yıl gazetecilik yaptı. İlk şiiri 1985'te Cumhuriyet Dergi'de yayımlandı. Şiirleri ve düzyazıları Defter, Temmuz, Karşı Edebiyat, Edebiyat ve Eleştiri, Ütopiya, Varlık, Kavram Karmaşa, Öteki-siz ve Mecmua gibi dergilerde yayımlandı. Mersin'de Akdeniz Lirikleri adlı fanzini (1988), Ankara'da Yeni Şiir (1987), İstanbul'da Ağır Ol Bay Düzyazı (2000) adlı şiir dergilerini arkadaşlarıyla birlikte yayımladı.

Yayımlanmış şiir kitabı: Canıma Değmez Hayat (1999-Ütopya yayınları).

YERDİBİ

Bayram Balcı

virtüel

© Virtüel Yayınları: 13

Bayram Balcı
Yerdibi-Şiir

© Bu kitabın her türlü yayın hakları
Virtüel Yayınlarına aittir.
Kapak Tasarımı: Bilal Lekesiz
Teknik Hazırlık: Virtüel
Düzelti: Şeyda Bekri
Birinci Basım: Haziran 2002
ISBN:975-6563-03-6
Baskı ve Cilt: Kayhan Matbaacılık (0212) 612 31 85

© Virtüel Yayınları: Yeşilçam Sokak NO: 36 / 1 Beyoğlu- İstanbul
Tel: (0212) 249 16 50

ben kendi ömrüme bile sığamadım

DÜNYAYLA ARAM AÇILIYOR

dünyaya yaklaştıkça kendimle aram açılıyor
umudum yok kıyamete çağrılı hiçbir aşktan
insan sonuna kadar direnebilmeli vazgeçişlerine
gölgesinde durduğum her ağacın sureti düşürüyor üzerime

tanrının evinden ayrıldığımdan beri
cebimde cennetkuşları kalbimde kavmimin hüznü
her geçen gün daha da çok anneme benziyor yüzüm
iyi ki her kapıyı kendi yüzüme ben kapattım
iyi ki kendime karşı bile acımasızım

hiç kimsenin bir aşkı onaracak gücü yoktur
yoksa acımı böyle kimse vuramaz yüzüme
iyi ki borçlu değilim yavrusunu yiyen her kediye
sevgili hiç kimse yann daha iyi âşık olamaz

yıldızlar hayatımızın parmak izleridir
yağmurda ıslanan kederi seviyorum
her köşebaşında yüzüm acıyor
toprağa çekilmiş bir telgraftır ölüm
kendime yaklaştıkça dünyayla aram açılıyor

26 Ocak 2001

DALDA BİR YAPRAK OLSAM YİNE DE ÜŞÜRÜM

bileklerinde utangaç kesikler taşıyan
şairler tanıdım yanlış filizleri hayatın
otopsi raporlarında gizlenen sır
kaçak gözyaşları* sevgilim benim
yaşlanmayan tek şey ölümdür

hangi kuş konduğu dalı bir kırlangıç gibi incitmez
hangi yağmur değdiği yüzü bir jilet gibi kesmez
hangi ateşböceğinin zehridir yakar damarı
hangi ırmak taşıyacak kadar ustadır kaçak gözyaşlarını
hangi kitap kutsaldır bir diğerinden

benim zaten her yağmura teşne bir kalbim
yarım kalmış her aşka verilmiş bir sözüm var
sıran geldi diyor iştar*
yaşanmayan tek şey ölümdür

hangi nisan canı acırsa mayısa yaslanır

Aralık 1999

**kaçak gözyaşları: una furtiva lacrima*
***iştar:mitolojideki kanatlı ölüm tanrıçası*

YERDİBİ GÜNLERİ

-1-

ömrümün tozunu silkeliyorum
hayata yakışsın diye sesim
canı kemiren engelden kurtuldum
aşkın kapısına astım taze yerlerimi

-2-

anılarımı ayrılıklarda test ettim
pvc kaplatmadım resimlerime
sınırları dar olan kendini sınırsız sanır
hücrelerimiz yıldızlar kadar uzaktır bize

-3-

masum bir masumiyet yoktur hiçbir yerde
ay uyutur başa çıkamadığımız düşleri
doğan ve büyüyen ve yaşlanan
insan özgür olamaz mı hiçbir zaman

-4-

hayatın yüzünden çok tersiyle seviştim
ânın zamansızlığına inanmıyor kimseler
belki yalnızca içindeki aşkı seviyor insan
öldürdüm alışkanlıklarımı suçluyum bu yüzden

-5-

sonuçların hiçbir önemi olmadı hayatımda
bıktım usandım artık akıllı aptallıklardan
yeni mevsimler yarattım astarsız başlangıçlara
korudum kendimi çarşısever heveslerden

-6-

yıkılmış bir hayatı yeşertiyorum
kimseye yakışmıyor karakter maskesi
boyun eğmedim neçare aşklara
dünyada herkes kadar ölüm var çünkü

-7-

bulutların kardeşi olmak marifet değil
suları kaynağına çeker girdap
ezbere ilişkiler çatlatır hayatın damarını
ben sadece anılarımın erbabıyım

8-

ömrümün tozunu silkeliyorum
aşkın havzasına düşsün diye tohum
gecenin damarları su sızdırıyor sabaha
insan çoğu kez içindeki ötekidir

9-

aşk her şeye kadirdir* ben pervaneyim
bozdum yararsızın kusursuzluğu
mehil istemiyorum mutsuzluğuma
yarılanmış bir ömürden dönülmez ki geri

(*) amor vincit omnia

-10-

kenar yerlerinde dolaştım hayatın
gördüğünü sandığı şeyleri görüyor insan
yağmurdan sonra sokaklarda nem kalır
tek avuntum sıkıntımın insanlaşmasıdır

-11-

yaşayışın çıldırtıcı etkisinden kalma
her kalbin sicilinde eski bir yara vardır
kanmadım damarlarımın kaynamasına
insan ancak arınarak yaklaşabilir aşka

-12-

yalnızlıklarımda kaval çalmadım öküze
önyargı molozları gördüm baktığım her gözde
ben hiçbir zaman zannettiğiniz kişi olmadım
herkese bayram olsun yaşadığım bu ömür

Ocak 2002 Cevizlibağ

TIRNAK ACISI

aşkın rüzgârıyla beni dağıtan kadın
papatyaya benzerdi elleri fal açardım
bu görmüş bu tutmuş bu pişirmiş bu yemiş
durdum zamanın zembereğinde
yüzümde bir krizantem yarası var

beni hep serçeparmağı sanırdı
uzayan tırnaklarına tutunamaz düşerdim
deşilmez sanılan havayı deşerdim
bir sürgündüm çölünü arayan
oje midir kan mıdır yüzümden sızan

beni kendi derimden çıkardı kadın
bir sabun gibi eridim avucunda
her aşk kendi gurbetini yaratır diye
çırılçıplak vurdum kendimi yollara
kadının kıyısında su gibi çözüldüm

zamanı kesen bir makastı gözleri
açtı mı perdesini atlaslara savrulurdum
insan içine çektiği havaya küsmez
sebepsiz çığlıklar düştü aynalara
tırnak acısından kurtulmuş parmak gibiyim

1998

KIRIK BOŞLUK

bir acıdan başka bir acıya savuruyor hayat bizi
bir ayrılıktan bir diğerine uçuyor kanatsızlığımız
her aşk bir şeyler (de) eskitiyor ömürden
ne giden farkına varıyor kırdığı dalın kanadığının
ne kalan anlıyor zamanın sarkacında takılı kalanı
biten her aşkla kendisi (de) eksiliyor insanın

kırılmış bir kalbin neresi kanar en çok
nedir ki acıyan bir aşkın tecrübesi solan bir gülden başka
nihavent bir şarkıdır candan kopan uyumsuz bir telek
elbet dalında kızarır kiraz ve yatağında sağılır acı
bilinmez yine de kaç kez kırılır bir kalp tek bir sözle
soğansız laleler gibi büyür hiçlik zamanın terkisinde

adını unutamadıklarımız unutuyor en çok bizi
zaman saati yutuyor tiz çığlıklarla geçiyor ömür
kimse umursamıyor dalından kopan yaprağın ağrısını
hayatı ve aşkı pusluyor tutunamadığımız anlar
insanı aslında en çok hiçbir şey kırıyor

ben evelden bir çelebiydim
aşkın terkisinde gezinen
intihar eden bir kedi gibi
boşluğa bıraktım kendimi

"iyi geliyor bana (da) boşlukta oturmak"

Temmuz 2000

ŞEYDA

mirvari'ye

söylediğim her söz beni vuruyor
yoruldum kendime hedef olmaktan
nicedir bir şeyler var beni böyle yoran
masum bir suç gibi yüzümü kızartan
ah... keşke unutabilseydim seni

zaman kışkırtıyor vebalini ömrün
harflerin mürekkebini emiyor ayrılık
nicedir bir şeyler var sözün bittiği yerde
ölümün hayatta açtığı boşluğu dolduruyor
ah... keşke vazgeçebilseydim senden

aşkla hesaplaşma mevsimindeyim
kederi su götürmez bu hayatta
nicedir bir şeyler var kanatlarımı yakan
yaşanan her şeyin bir karşılığı olmalı
yoksa çok kolay çıldırabilir insan

nicedir dünyaya geldiğim noktada
vakur çığlığımla karşılaşıyorum
ah... bir kaldırabilseydim üzerimdeki perdeyi
yeni bir sayfa açılırdı makûs tarihimde
nicedir bir şeyler var beni bekrî kılan

hiçbir mezar taşı anlatamaz şeyda bu ömrü
yoruldum kendimi telef etmekten
bir serçenin uykusu kadar şimdi söylediğim her şarkı
nicedir bir şeyler var rüzgâra yazılan
ah... keşke unutabilsem beni

Eylül 2001 Cevizlibağ

GECE AKLIMDA KALANLAR

olması gereken yerde
olamıyor hiç kimse
gün bir yün yumağı
çözdükçe dolaşıyor düğüm

açılan kapılar mı
kapanan bizler miyiz kendimize
herkesin elinde tercüme edilmemiş
kırmızı bir gül var şimdi

yakıyoruz da her şeyi
sırılsıklam olmaktan keyif alıyoruz
tanrının bile terkettiği dünyada
çırılçıplak kalmak da hoş

yok hiçbir şeyin
hiç kimse karşısında
hiçbir hükmü yok
tenim sızlıyor benim
damarlarım panik taşıyor kalbime

bilmediğim hiçbir çok
şey olması şaşırtmıyor beni
tanrılar kadar eskiyim
benim doğuran bu hayatı

tetiğine basılmış bir
tabanca gibi çaresizim
vursam
kendim öleceğim
şaşırsam hedefi
biliyorum
kimse bakmayacak yüzüme

insan kadar masumum
hayat kadar günahkâr
herkes kendi sonunun
nasıl olacağını merak ediyor
bense her şeye
yeniden nasıl başlayacağımı

Haziran 2000

BENİ UNUTTUĞUNDA

yeryüzü kadar genişti avucum
ırmaklar çoğalıyor şimdi
gözbebeklerimde

sürtüyorum kör bir jilete
kaçkınlıklarımı
gittiğim her yerde
unutuyorum kendimi

mevsimler geçmiyor
hayır...
değişmiyor yıllar

beni unuttuğundan beri
hatırlamıyorum kendimi

akşam
sabaha vurdum kapımı
açmadı

ay çattım
yıldız yaktım
traş oldum
yüzümü kanattım
beyaz perdeler satın aldım
açmadı

bir dosta vurdum alnımı
parçalandım

ağlayan
bir taş gibiydim
toprak olayım diye
kırdım kendimi
toz oldum

küçücüktüm beni unuttuğunda
şimdi kendim bile sığamıyorum avucuma

Temmuz 2000

YEZDANİ AĞITLARI

kazıdım hayat kitabının masalsı lettop çukurlarını
tatlı bir düş kara bir kabus çoğalıyor rüyalarda
sarmaş dolaş çiçeklerle çirkef. kolkola yalnızlıklar
ateşli ihtiraslar uyuşturucuyla söndürülüyor
kibirli ağlama vadisi oldu artık bu kelepir dünya

düzen rüzgârları vuruyor kamçısını kireçten atlara
şebnemdir ömür çoğaltır kendini yokluğun kıyısında
kasırgalar arasında bulut adacıkları yakılmış sayfalar
hatıra limanlarında geziniyor yaşayan ölüyüzler
keder karıştı suya feyz çığlıklar düşüyor sedaya

kölelerin gönüllü açlığıdır kanaatkârlık bilemedim
bulamadım yürüdüğüm hiçbir yolun sonunu
burçları viran sabahlarda kırıldı çiti lâlbahçenin
evsiz yalnızlıklara çarpıyor kuru kalabalıklar
kül birikiyor meclisinde neçare ilk aşkların

omuriliğinden su aldıran hayat senet mi verdim acıya
yüzümün inzivasından dökülüyor kan ırmakları
aşkı bir koy ölümü son diye yorumluyor insan
şerare düşüyor kava parlıyor mirvari boşlukta
ben hep sıratgözlü mayî kadınları sevdim

nereye gömerler aşk için öleni ey divane derviş
hiçbir anlamı yok fallarda yıldız haritasının
kader alınyazısının ömre kardeşliğiymiş
vaktinde gittiğim her yere hep geç kaldım
açtım bu yüzden ömrümün bütün kilitlerini

unutmak sırça kapısıdır ihanet umutlarının
silinir aşikâr değerlerin nalân duyarsızlıkları
müsvedde ömürler ikliminde zehrâb olur aşk
ten çürür kavrulur toprak ölür zaman her nefeste
yine de yadigâr kalır hayata yezdani ağıtları

Ocak 2002 - Firuzağa

VAKUR SESSİZLİK

Hüseyin kardeşim için

yaslara akıtıyor körpeliğimizi haberlerden sızan fesat
ötelerde vakitsiz bir dönüş endişesi çoğalıyor evlere
renkleri şaşkın gölgelere düşüyor hırçın usturanın
cümleler şikayetçidir böylesi yorgun vakitlerde
unutuşun sefil hikâyesinde gözün seğirmesi gibidir
şaşırmak derinliklerde sönen nehirlerin sessizliğine

sızlayan ömre varsa faydası yas ağıtlarının ağlamak lazım
karışmıştır toprağa akranı ömür kardeşliklerin vedası
gelecek kaygısı güden hayatlardan sakınarak kimliklerimizi
mahşere bırakmalı yalaka ilişkilerden kurtardığımız lisanı
kör ağaçlara uzanan patikalardan yükselen tozlar gibidir
haykırmak canı kemiren acıların hıncı kavuran sessizliğine

hüsnâ zamanlar adına çürürken günler tazetende
görmeyen gözlermiş hayat çukurlarını dolduran boşluğu
Kangal'a ulaşmayan kesik bir kol gibi uzuyor Dışlık'ın yolu
ebemin duası saklı durur hâlâ Kepez'in yamaçlarında
su kenarlarında kısmetsiz yeşeren madımaklar gibidir
yakarmak tenha avlularda kalbi çatlak toprağın sessizliğine

vefakâr dostlukların elbet nazı yadigârdır fesleğenlere
göğün yüzünde açılır bir mezar bulutlar sararıp solar
belki hayat kendine bile bakî kalmaz sadedir edası evrenin
savrulur malı satıcıların tezgâhta gezinir insanın külyüzleri
vakit tamama erdiğinde mührü kırıp helâlle ödeşmek gibidir
ölüm temize çekilmiş borçsuz ömürlerin vakur sessizliğine

Şubat 2002 Cevizlibağ

SUDE BAKIŞLAR

dil değişince ahşap seslere uyanır yatağındaki su
bir eski hikâyedir seker çakıl taşlarının üzerinde
cam kumdan alır nefesini erir evrenin içinde
insanın bütün sırrı ufuktaki cenahta yazılıdır
kapalı anlamların ömrü yalnızlığın boşluğu kadardır

kirpik gözde yaşlanınca toprak saksıda kurtlanır
bakışlar da eskir ay sarar sisini yufka yüzlere
gece kurulan her cümleyi kanatır asil kelimeler
esas anlamının kıvamını yitirir dil dile değince
her harfin içindeki azap kahreder tenha ömürleri

dil insanın insana kelamıdır diyordu babam
kulağıma fısıldadığı bütün masalları unuttum
yaprakları konuşturan vahşi rüzgârlara inandım
suyun şırıltısını taşıyorum şimdi avucumda
bir cümleyi kurabilmek için azap çektim yıllarca

bahar gelecek diye avuttum midye kabuklarını
öğrenebiliriz belki kalbimizin sesiyle konuşmayı
dil insanın insana meramıdır diyordu babam
boşluğa gömdüm bütün kifayetsiz kelimeleri
insan zaten annesinin sude bakışlarında anlıyor her şeyi

Şubat 2002 Cevizlibağ

YOK

bArış gültekin kardeşime

hayatın dışına çıktıysa gidilecek yol
dahildir değildir oyuna kale vuruşları
yerçekimsiz soyulur evrenin kabuğu
çünkü insanın kalbinin duvarları yok

sakındım kendimi arsız vedalardan
sokak lambalarının nemli loşluğunda
cesaretli kıldım sabahsız rüyalarımı
çünkü insanın düşlerinin sınırları yok

kimi şairlerle ahbablık ettim bir süre
temizledim genzimi küflü kaldırımlarda
çatlayacakken sözün ardamarı sustum
çünkü insanın sevabının faydası yok

önemsizse denklemlerin sonucu
taca çıkan top elle sokulur oyuna
seyislerin açlığı zeval vermez atlara
çünkü insanın günahının çarmıhı yok

kimyanın burçlarında gezinirken tırtıllar
mutlak her boran bir tufana sebep olur
gözyaşının kırdığı kirpikte ahı vardır
çünkü insanın ayrılıklara hükmü yok

ömrün yolları düşerse imkânsız ırmaklara
serçeler ürker böylesi hırçın baharlarda
boğulur dudağa küsen bir bardak su
çünkü insanın aşka verilecek cevabı yok

göl manzarası leylaklar çürür saksılarda
suyun ısınan yerinde kurur akşamlar
anahtar savrur kendini kilidin yüzüne
çünkü insanın bu hayatta geleceği yok

toprak açarsa sırlı kapısını yeryüzüne
dağılır diğer bir evrenin külleri tene
bitmiştir artık her şey ve elde sıfır kalır
çünkü insanın ölüme karşı sözü yok

Nisan 2002 Nevizade

BATTAL HAYAT

erken akşamlarda unutarak rüzgârın içtiği hazları
giriyorum hevesli gölgelerle evlerden içeri
belirsizlik seansları pusuda bekliyor
sözsüzlüğün buğusu yakıyor cümlelerimi
demek daha hazır değiliz gerçek zamanlara

dışodalar benimle becâyiş halindeler
oysa yaşamın kaynağıdır karbon
yeşil külden doğar oksijen
yıkılır duvarı bedenin
hurdaya çıkar nabız atışları
çünkü tutsaktır insan kendine
gövde ve bilinç aşındırır zamanı
demek daha aşk çağın tanığı olmaya aday değilmiş

kadın yüzündeki bütün alıcı kuşları uyandırdı
battal bir hayat yaşıyoruz diyor huzursuz ve kederli
dengenin kıpırtısızlığına bırakıyor tülsüz bedenini
dişi leylak kokusu sarıyor varlığın gerçek özünü
demek daha vakit tamam olmasa da arzuyla sevişilirmiş

sesleniyorum kadına sessizce
bu çağda hayat battal olsa da
bin yıl yaşıyor bir tek insan dişi
şarj edilmiş aşkların fişini çektim işte
demek ki daha kanayacak içtiğimiz şarap

Ocak-2002 Cevizlibağ

HER AŞK KENDİ SILASINDA KANAR

yitirdim yitirilecek ne varsa
bulunacak hiçbir şeyi bulamadım
acının gözleri ile bakıyorum dünyaya
annesi sokaktan eve çağırıyor bir çocuğu

var say hiç âşık olmadım
yaramaz bir çocuktum kendi oyuncağımı kırdım
bulutlara sövdüm canım sıkıldıkça
kanayan bir dil oldum hayatın burgacında

var say hiç âşık olmadım
belki hiç tanımadım seni
bu böyle uyumsuz çoksesli bir sevda

niye gizlemeli aylar var ki
gıyaben yargılanıyoruz hayata karşı
ellerim çekinir oldu yüzünü okşamaktan
daha çok sigara içiyorum mesala

gıyaben yargılanıyoruz hayata karşı
her kentin yabancısıyım anladım bunu
yüzümüzde bir lekedir geçen zaman
şimdi konuşsam yürüsem bulvar boyu
yağmur yağar tenim alev alev yanar

gölgesiz insanlar şaşırtmıyor beni
politik psikoloji okuyorum adorno mesela
vuruldukça kanırtıyorum canımı
cebimde arsız şiirler
sağır çığlıklar düşüyor rüzgâra
dönüyor gıcırtıyla çoğaltıyor pasını dünya

patlamış bir sakız yapışıyor kızımın dudaklarına
kendimle geçinmekten mutsuzum
acının gözleri ile bakıyorum sana
her aşk kendi sılasında kanar

1989-1992 Ankara

GÜLÜN DİKENİ

mirvari taze gülüdür yegâhı serkeşliğin
dalındaki bütün dikenleri dişimle kopardım
ağzımdaki acı dilimdeki yaranın rengidir
hayat bütün yalanlarını insanla sınıyor

nedir çoğalan bırakıp gidende
kalanda azalan nedir
aklımı unuttuğum kimdi
üzüldüğüm
toynaklarıyla kalbimi eşeleyen kısrak

üç yanım geceyle çevrili
soğuyan otel odaları
pencereye düşen yaprak
tutuşan perdesi gözlerin
bozkırda türkü söylemek gibi bir şey
terk edilmişliklere aldanışlardır ilişki dediğimiz

eve gitmek için ne param var ne sebebim
benim için bir gülü kanar mısın
üç yanım karayel
zeytindalı karşılığı köpeköldüren bir acı
göğümüzde kırmızı lekeler var bulutları kışkırtan
kimdi az önce beni öpen hayalmeleği sardunya

üç yanım insanla çevrili
kâr etmeyen kupakızı
masallarda kaybolan çocukluğun ayakizleri
annem gözlerine neden gömdü beni

çıkarıp atıyorum bu vücudu üzerimden
ne ankara'nın karası ne belâsı istanbul'un
dilimde bir gülün dikenidir
böyle apaçık susmamın sebebi

Şubat 2000

verdiğim bütün zararı karşılıyorum

İÇİMDE IRMAK PEŞİMDE RÜZGÂR

ışığı kapat yansın mumu dünyanın
peşimde rüzgâr önümde uçurum var
gözümden düşen elması arıyorum
geceyi gündüzün yüzüne savurup
bir daha asla diyorum asla...
yalnız bırakmayacağım kendimi sokakta

erisin dibine mum giyelim hayatı
peşimde rüzgâr gözümden düşen uçurumu arıyorum
yağmurda ıslanan demirin uğultusudur beni boğan
çıkarıp attım tenime sinmiş ayrılıkların kokusunu
veda armağanı olsun ömrümün hoyrat yüzlü bahara

bahçenden çaldığım ıslığı hayata iade ediyorum

mumun külünü görebilseydim severdim beni
peşimde rüzgâr bir bardak suyun kıyısındayım
beni dağıtıcak dalgalar yok ufka karışmış bulutum
paslı teller terliyor buz tutan avucumda. suskunum
bir daha asla diyorum asla...
çocukluğumu sokaktan eve çağırmayacağım

hiçbir zaman yaşadığına pişman olmadı babam
peşimde rüzgâr önümde susamış yapraklar
üç kez baştan sona yürüdüm caddeyi
bildiğim bütün şiirleri okudum
aşk bir yaradır bende iyileşmeyen
sahi ölünce uzuyor mu boyu insanın

ey tanrı allahsan eğer geri getir geçen zamanı
peşimde azrail önümde yaşanacak yıllar var
gözümden kayan yıldızı arıyorum
vesaire ömürler satıyordu eskici bir kadın
kendime iki çaputluk gün satın aldım

Kasım 2000 / Mart 2001

HOYRAT ZAMAN

verimsiz bir çağda hoyrattır geçen zaman
saati kır uykuyu yırt gözlerinden
acının köklerini sula çoğalsın sabah
saksılar sana gülümseyebilir o zaman

yıkımlardan öğreniyoruz yaşamayı
saklayarak kendimize yaralarımızı
içimizi döküyoruz besleme bir hayata
adını koymak kalıyor bir tek geriye
zebaniler çağında üremenin

mayın aklın kurcaladığı
hayatın da bir kalbi vardır
yeni bir ses düşer seslerin üzerine
her kapının anahtarı olan söz

insan kendini her şeye rağmen yeniliyor
yoksa hiçbir anlamı kalmayacak haykırışın
havada asılı kalan sesin çınlamasının
kalmayacak anlamı çoğalan kuşkunun

çizmeli üstünü kederi keşke olan her şeyin
çıkarıp attığımız elbiseler gibi değildir geçen zaman

Ekim 2000

AYNI SON YAZILIDIR ALNINDA İNSANIN

ilk dizesiyle dünyaya açılan bir şiir gibi
aklın yok edemediği bir gizdir aşk
avucumda duruyor parmakuçlarının izi
inceldiğinde kibir fark ediyoruz gerçeği

hiçbir şey aşk kadar kişisel değildir
paylaşılamaz acı
ben tecrit hırkasını çoktan giydim
köprüler birleştirmeye hizmet etmiyor

göründüğü anda kaybolan sahicilik
güneş adlarından sadece birisidir
bilinene değildir yöneltilen işaret
görünen denkleşmesidir ayla gecenin

ölür yaprakları tırtıllarca yenilen meşe
fırlattım uzaya topacımı
bırak masum çocukları ağlatmayı
fışkırsın arzular yeraltı pınarlarından

ben her çağrıldığımda öldüm
beyhudedir çünkü hayat
hep aynı son yazılıdır alnında insanın

Mart 2001

KAYIP ÖMÜR

nedir sebepsiz çoğalan azalan dağılan
her şeyi hiçbir şeye katan zaman
kimdir ecel teriyle kapıları çalan
kaç yalnızlığı var insanın kaçabileceği

aynanın kırığından sızıyor günışığı
uyandığı sabah kadardır ömrü insanın

günahlarım kıbleyi gösteriyor
ölüm ayakuçlarımdan başlıyor çürümeye
çekilmiş kınından bir kez zehir
sustum işte bağırtılarınız arasından
iniyor şiir hayata

ağzımı açıyorum hohluyorum
boğuluyor sayfiye balıklar havuzda
harlanıyor merhemsiz yara
buğulu havada buz tutan su
çözülüyor avucumda
çürüyor buzlukta cenin
lehim eriyor içimde

verdiğim bütün zararı karşılıyorum hayat
ne kârım var ne ziyandayım
iniyor işte şiir yeryüzüne

Zeytinburnu 1999

GÜNEŞ PAPATYA SAYIYOR

sabah günebakan akşam vazoda çürüyen gül
aşk eskidi artık şehirli duyarlılıklarda
yazık ömrümüze geç kalan zamana
dağıtmaz yalnızlığı çağrısal reklam spotları

askere gidecek bir didim boğası
utanarak girer bir kadının koynuna
ipliği satışa sunulmuş sevişmeler
ayaklandırır acısını yaprağın

söz çığlık olup uçar havada
aşk yağmuraltında tarar saçlarını
burada bir yudum şarap
gözyaşları da çürür yaprak gibi

menekşe sokağındaki psikolog kadın
bu şiire girmezse olmaz şimdi
hiç dinmeyen bir sızı deniz manzarası gözleri
terk etmek için mi uğranır limanlara

sokaklar günbatımı kokusu
güneş aşk için papatya sayıyor
çek yaramın fitilini
rakı değil ben zehir içtim
kurulan her cümle hayata katmalı kendini

Ankara 1987

AŞK KENDİ SUÇUNDAN ASILIR

yalnızlığım büyüdü ben çocuklaştım
nasıl şiirleşir gözyaşları
hemen sönüyor yaktığım sigara
unutkan gülüşüyüm annemin

akşam saçlarını yaktım bir aşkın
kimse görmedi yandığımı
kibritimi suya attım
suya deyince alev ağladım

susuz ve suçsuz geçerek
bitirdik aşklarını şehirlerin
zamanın çıldırma ânındayız
sevişmeler buruk ve acemi
gövdeden hayata sızan ter
otopsi raporudur aşkın

olsa gibilerdeyiz hayatın dalında
ne boştur oysa olsa'lı günlerde yaşamak
kanayan bir deniz gibi çekiliyorum kendi koyuma

kıyılarına notlar düştüğüm şehirler
geri vermiyor benden çaldıklarını
olsa'lı bir dünyada yaşamak denilen illet
bulup yitirdiğim erguvan çığlığı

yalnızlığım büyüdü ben çocuklaştım
sarsak yalanlar tırmaladı yüzümü
yaşamak derindonduruculu suçlarmış
öğrendim ki
her aşk kendi suçundan asılırmış

1989 - Altındağ

HAYAT BİZİ KISKANACAK

her şeyden çok kanatlarına aldandı çelebi
uçtu dantelli tülleri pencerelerde evlerin
insan artık kendisini bile kimse kadar anlamıyor
su neye karışsa su olmaktan vazgeçiyor

bulutlardan birkaç damla hicran süzdüm
yaratıcı anası yalnızlığın dudak büküyor
yıldızların terk ettiği gecelerde şiirle boğuldum
dünya artık kendi ekseninde bile zor dönüyor

hayat fosforlu bir gemidir kıyıdakine
vardiyalı saatlerde vakit durmadan kirlenir
insan çilenin solgun mürekkebidir
damladığı ak kâğıtlarda düşlerini eritir

herkes kendinden menkul bir çılgınlığı yaşıyor
bıkkın bezgin ve umarsız dibine eriyor mum
içimde biriken acı gözümde buluyor kendini
insan bazen kendi kalbine bile güvenmiyor

güneşi gören su aslına dönecek
kalmayacak insana açılmamış bir tek kapı
yağmur saçlarımı yıkayacak dağılacak buğu
hayat bizi elbette kıskanacak

Haziran 2001 - Yüzüncü Yıl

BİR ATEŞ OLSAYDIM

çırpınıp duruyor içimde su
hınçla dövüyor sınırlarımı
düşüyorum gecenin kuyusuna
insan bazen kendi kalbini bile taşıyamıyor

süresiz geçersiz bir abonman bileti
her çekilişte kaybeden bir rakam gibiyim
hayat yüzüme çarpılmış kör bir anahtar
suyun içip bitirdiği bir ateş olsaydım keşke

sırtımı dayadığım her duvar çöküyor
gittiği yerden dönen insanın bir adresi olmuyor
öğrendim
hayat sadece bir kerecik mecburiyetmiş

havanın içine üfledim kendimi
ne çok herkesim
eşitliyorum kurumuş bir ağacın dallarıyla beni

gecenin uçurumundayım
insan bazen kendini bile anlamıyor
bir ateş olsaydım keşke
sonsuza kadar yakardım beni

Şubat 2001 - Kangal

YALNIZLIĞIN GÖLGESİ DE YOK

ne kadar çoğul
sırça
ve yalnızız

-I-

yüzüme bir mutsuzluk etiketi yapıştırdım
yalnızlar için de geçer zaman
kaç adımlık ömrü var insanın
kaç aşk sığabilir bir kalbe

gidilen yollar kadar olsaydı çekilen acı
anlamlı bir nedeni olurdu geri dönüşlerin
sabaha kavuşamadan sönüyor yıldızlar

-II-

aşk sığınabilmek midir maşuğun kuytusuna
yaşamak mıdır uyumsuz kalp atışlarının ritmini
yalnızlığımdan başka verebilecek
bir şeyim yok hiç kimseye

herkesin birbirine kör
ve sağır olduğu bu yerde
şaşırtmak mıdır aşk doğan güneşi

yüzümdeki bütün etiketleri kazıdım
yalnızlığın gölgesi de yok
kırık bacaklı bir salyangozum işte
hiçbir iz kaymayacak benden
kimsenin yüzünde

Eylül 2000 - Firuzağa

SORULAR YANLIŞSA CEVAP NEYE YARAR

insan bir ömür kiminle paylaşırsa
ömrün bir ömürlük anlamı olur
ah! kolaj resimlerden gülen marazi düşler

farlarına kadar çamura batmış bir hayatı terkediyorum
artık benim üstüme ne yağmur ne kar
nefesim taşımaz beni havalar da soğuk üstelik

alın yazımı bir bıçakla oyduğum günden beri
kimsesiz beter bir dert oldum kendi ömrüme
yazık kırık bir kalple döktüm yapraklarımı

her sonun başlangıcında bir soru işaretiyim
oysa sorular yanlışsa cevap neye yarar
insan önce kendi gölgesini taşımayı bilmeli

her aşkın gerçek bir yalanı
her yalanın gerçek bir hikâyesi var
marazi bir düşte takılıp kaldım ben

dünyanın vicdanı saf bir acı yaşıyorum
şimdi bunu hiç kimse bilmez
ben kimseyi unutmak için sevmedim

Kasım 2000 Cevizlibağ

ÂSÛDE YAPRAK

çırpınıp vurdum kıyılara
unuttum kendimi
bir sardunyaydım
usandım ağlamaktan
kendi külüyle avunan
bir yangınım şimdi

yitirdim kıyılarımı
yalnızım
tanrılar kadarım
sıkıldım
vazgeçtim kendime nasihat etmekten

âsûde bir yaprak kadar gençtim
her aşkın içindeki zencefil
çıkardım kendimi yaşamak elbisesinden
hiçbir soyağacında okunmayacak adım

ne kadar haklıydım oysa
seni severken

Temmuz 2000 - Mersin

ŞİİRE SIĞINDIM

yaktım sultanı yegâhı
sustalı çarklarda
çıkarıp attım kalbimi
kil çamurun üstüne

neden sehersiz bir sabahtı
uzattım yüzümü
kesmedi sağnak jilet
tohum suyla kavruldu

geçtim yağmura karışmış
uyaklı kafiyelerden
sürdüm toprağımı
uzak dursun hasret benden

kapanan her kapının ardındayım
dilimi ısırıp kanattım

bir bilinmeze dedim
boş ver
dolu zaten yoktur

diyeceğim hiçbir
çok şey yok
yaprak çözmedi damarındaki suyu
bulut yanmadı
aşk söndürmedi çırayı
alev solmadı
ben daha ölmedim

hiçti yalnızlık
tutup şiire sığındım

Aralık 2000 - Cevizlibağ

SENDEN ÖNCE ORDAYIM

yuvarlandım hayatın bütün uçurumlarına
yalnızlığa karşı bir isyandır aşk
sokulup durdum buruşan bir zembereğe
nefti heveslerim oldu yenilgimin tarihi

bir zilhice hüznü yakar sönen çıraları
rüzgâra karışır konturlu bir aşk
kuşlara akran uçurtmanı geri al çocuk
ben artık başka bir evrende uyurum

ne kaldı bizim bu hayatta anlatmadığımız
erken biten aşkların ağrısından başka
nereye gitsem kendimden önce ordayım
yeni adresler gerek dindirmek için acıyı

bir kış daha geçti sokaklarda ıslık çalarak
geri döner mi bilinmez göç eden kuşlar
benim aşka teşne kalbim baktıkça denize
dalgalara savrulan sırça bir teknedir

çürür naftalin kokulu duygular
kimliksiz seslere çarparak kırılır aşk
beni bırakıp gitme diyecektim gitme
artık nereye gitsen senden önce ordayım

Ocak 2001 - Fındıklı

GİTTİN

bir aşk nasıl biterse öyle gittin
kirpiklerime aktı kalbimin ahı
kültabağında yakılı kaldı sigara
dayanmaz bir daha kapıma diye
bir aşk nasıl biterse öyle gittin

bir aşk nasıl biterse öyle gittin
hınçla ayağa kalktı şehir
ezildi sokaklarda imkânsız aşk
namekâr dalgalara attın beni
yarama kokmuş tuz ekip de gittin

bir aşk nasıl biterse öyle gittin
çevirdin yüzüme hayat kitabını
devrildi anıların son yaprağı
parçalandı kristal bir kadeh
bir insan nasıl öldürülürse öyle gittin*

bir aşk nasıl biterse öyle gıttin
kırıldı kalem söndü ışık kaldı bir ah
notalara sığmıyan bir şarkı
nedensiz bu hayatı kırıp da gittin
*ben nasıl ölürsem öyle gittin

Temmuz 2000 - Mersin, Kızkalesi

kendinden menkul hikâyelerdi uydurduğum
o kadar da günahkâr değildim halbuki

KOMEN (*)

iki yakada da kıyı yok
kaldık koysuz içenginliklerde
ahenklik olsun diye
yere çakı ile çizilmiş
aştık atlasını ayrılıkların

nereye kadar taşır gurbet bir yurt'sanmayı
kaç sıla'istan sığabilir içimize
ayrılıkların toplamıdır ömür
herkes kalbindekini önüne koysun

akdeniz'de bir şair hayaleti dolaşıyor
yakıyor uçlarından külhanî bulutları
su sızıyor dışarıdan içeri
ağzında bir sıla ile geliyor martı
herkes eteğindeki tuzu denize döksün

şiir ve adamlar yıldız tarihine dair
seyir defterini imzalıyor
yaktım canımı acıtan yosunu
aşıyor çünkü beni şiirin sonu

dalgaya düşen barakadi
sirtaki topluyor yakamozlara
biliyorum delilik bu
benim bu günlerde ağlara takılan aklım
hep bir mersin şiirine çarpıyor

hayır... evlerin bittiği yerde
artık portakal ağaçları başlamıyor

ölü bir balıkçıdır benim babam
kardeşim kayboldu denizde
kalbinin üzerinden kurşunlanan
yavru bir balinayım şimdi

artık çıkılacak hiçbir kıyı
sığınacak hiçbir koy yok
kaldık böyle sebepsiz
içimizin ortasında kimsesiz
komen'liyoruz kendimizi

Mayıs 2000 - Heybeli Ada

(*)Komen: Çocukluğumuzda kovboyculuk oyununda birbirimizi oyundan saf dışı bıraktığımız anlamında kullandığımız söz

GENİŞLEYEN YARA

kalbimde genişleyen yara sebebidir aşka ivaz ömrümün
yarasalar henüz alışkın değildir gündüze
insan sevebilir mi kendinden daha fazla bir başka kimseyi
dünyaya doğmak bir saçmalıkla açıklarken kendini
bir kördüğümdüm diyarbakır mardin arasında
makûs talihin atlasını vesikalık hallerde kestim
şarabım bitti...

nazara gelmişsin ey oğul diyor annem
tuz çeviriyor sırtımda
heyhat!
mundarmış suyu ardı sıra sürüklendiğim ırmağın
kelepir hayatlar arasında zehr oldu zaman
her evrim bir devrilme anıdır gizli intiharlara
şarabım bitti...

vefâsız vedalar yaşadım ayarsız ayrılıklar
cibilliyetsiz yollarda üç kez koptu sazımın teli
bu yüzden devrik cümleler yazıyorum devrilen aşklara
her ilişki tarûmar olma ihtimâlidir
dedim ve giyindim tecrit hırkasını
kibirdir en kolay öldüren insanı
şarabım bitti...

bir bedevi gibi savruldum kendi sahrama
döndüm sonra tevatür bir havadis olan vahama
çözerse ancak acı çözebilir lâl dilimi
şarabım bitti...

hayatı masal olabilecek babaları da sevmeli

Temmuz 2001 Mardin

İÇİMDEKİ IRMAK

-I-

içimde bir ırmak taşıdığımı bilmiyor kimse
ben terk ettiğim şehirleri
çoktan öldürdüm kavafis
şiirlerimdeki yanık
yüzümde unuttuğum ateşin rengidir

ne zaman güvendiysem kendime
acımasızlık bu...
kırılıp düşüyor dalından
bir gül
gözlerime...

vefâsız vedalar yaşadım ayarsız ayrılıklar
cibilliyetsiz yollarda üç kez koptu sazımın teli
bu yüzden devrik cümleler yazıyorum devrilen aşklara
her ilişki tarûmar olma ihtimâlidir
dedim ve giyindim tecrit hırkasını
kibirdir en kolay öldüren insanı
şarabım bitti...

bir bedevi gibi savruldum kendi sahrama
döndüm sonra tevatür bir havadis olan vahama
çözerse ancak acı çözebilir lâl dilimi
şarabım bitti...

hayatı masal olabilecek babaları da sevmeli

Temmuz 2001 Mardin

İÇİMDEKİ IRMAK

-I-

içimde bir ırmak taşıdığımı bilmiyor kimse
ben terk ettiğim şehirleri
çoktan öldürdüm kavafis
şiirlerimdeki yanık
yüzümde unuttuğum ateşin rengidir

ne zaman güvendiysem kendime
acımasızlık bu...
kırılıp düşüyor dalından
bir gül
gözlerime...

-II-

sırça bir uçuruma saklamıştım
içevimde büyüttüğüm gençliğimi
yıkıldığı yerde çoğalıyor acısı insanın

kurtlu bir elmayı ısırır gibi
kirli dişlerimle
safça
kendi ölümü yıkadığım için
günahkânım

her gün yüzü de eskiyor insanın
sebeplerden önce bitiyor hikâyeler
artık mübahtır bize
kızıl bir ırmakta boğulmak

-III-

yüzümde bir salyangozun izleridir
ekmek ağaçları diktiğim günlerden biriktirdiğim acı
sür atını içimdeki vadilerden
kendi mecrasında mecallenen ırmak olalım

rüyalarımda yaktığım şatolardan
gölgeme savrulur küller
yılanlı bir ay asılı kalır saçlarında günün
babamın yazgısıdır
adımla birlikte anılacak olan

kalbimin yerine bir ırmak resmi çizdiğimden beri
damarlarımda kefaletle salıverilmiş gibi dolaşıyor bir heyelân

-IV-

suyu tutmaya çalışma
bir aynaya yansıt ömrünü
aşk ölüsüdür barajlardaki tortu
korkak bir güneş yağmura düşürür yüzünü
ırmağımı damarlarındaki uysallığa katarken
seni seviyorum sanmıştım
hayır işte
hayır
ölülerin hikâyesi yoktur

çoraksa ırmağın düştüğü toprak
orada yalnızlık da yalnızdır
uyandığım bütün sabahları unuttum işte
doldur haydi benimle seni
kurut saksındaki geleceksizliği

yüzüm mağrur bir yokoluş vasiyetidir
ölür denize bulaşan her ırmak
hayır işte
hayır
hiç bir son yok hikâyelerde
bu yüzden bir ırmak gibi taşıyorum içimde
alnımdan kan sızarken yazdığım her şiiri

-V-

çoğalırken yatağında ırmağım
uçmayı bilen kuşlar boğuluyor serinliğimde
kendine git ve aksın su içine
azrail de bir melektir unutma

sesinde saklı çırpınışların telâşıyla
gülmeye borçlu yüzünden çaldığım ah
la vurdum korunaklı yanlarımı
iyi davranabilirim sana suyu bırak

dilimi kopardığım yerde bir gül vardı
oysa mülk edinmiştim konuşmayı
çoğalarak kanıyor şimdi ırmağım
sayrılı aşklar sarıyor içevimi

hatalarımın önünde duruyorum
yıktım bütün duvarları
bir kapıyım hayatın evinde kilitsiz
suyu iç artık iyi davranabilirim sana

1999/2000

AŞKA YENİLDİM

teslim olmadan yenildim kısrak haylazlığına
gecenin içinde geziniyor zıvanadan çıkmış çığlığım
zarif duygular yaşamıştım oysa kırılgan serzenişler
mağrur yakarış mahçup sevişmeler
giz yok artık her sır kendine açıklır

kargaşayı çoğaltan bir kalpgözüydüm sabit ve tamahkâr
şehir ve kaosun ortasında yeni hazlar yaratırdım
sevişcil yağmurlar taşırdım ham sabahlara
hayatın ömrü kestiği sınırlarda yaşadım

kaç sırat geçtim tedirgin ve pürüzsüz
eksik ve canhıraş akranı bir ömür
harlanan ateş savrulan kül vuslat mevsim
acemi kanatlarıydım bir güvercin yavrusunun
uçmaya teşneydim de düşüp dizlerimi kanattım

hazırım artık ölümü bile ecelsiz karşılamaya
ahvalimden ne ki ahaliye
gölgesini kıskanan çınarlar gibiydim anne
yaşadığım her aşka yenildim

Nisan 2001 - Cevizlibağ

BENİ BU SAATTE ÇAĞIRMAYIN

dalmışım
aklımda bir yer var
denizaşırı bir yer
beni bu saatte
n'olur çağırmayın

-a-

bir sır değil insan ömrü
eski şiirlerdeki aruz kokulu aşk
çocukların ellerindeki telâş
tamamlanmamış tabloda renklerin çığlığı
yağmurlu bir kırlangıç kanadı
bir sır değil insan ömrü

-b-

bu günlerin tarihi yazılmayacak
kimliksizlik akıyor bulvarlardan
aynalar yeni maskeler takıyor yüzümüze
giysiler çalıyor benliğimizi
ayışığında sarhoş
günışığında sarsak
bugünlerin tarihi tutulmayacak

-c-

kitabım sende kalsın elif sonra alırım
silinmez aynadaki sırrın gizi

-d-

sokakta çiçek de bulabilirim
dalgın hayatların yitirdiği mutluluğu
parçalanmış aşk mektupları
kırık bir kalpten savrulan
fırtınaya da tutulabilirim

belki bir tren istasyonunda -yenişehir'de-
bir belediye durağında -kadıköy'de-
çözerim kimbilir
yaşamın "gerçekdışı" çözümsüzlüğünü
ve belki dolanır parmaklarım
çinçinli bir çocuğun aykırı saçlarına
bütün yanlışlarımı vurabilirim

-e-

hatırladığım ne çok insan var
hep bu saatte yalnız kalırım
dilenci çocuklar ayyaş pezevenkler
galata'nın altında kızlar
ulan diyorum ne bok yiyorum ben

yağmur sonrası yazılmış bir şiir değil ki aşk

-f-

akşamları kokumun sindiği yatağımda
koynuma giren şiirkızı düşlerim var
penceremin karşısında açık bir pencere
elimin karşısında bir el
yüzümün karşısında soyunmuş bir ayna
ansızın bastıran yağmur gibi titreme

kendi kanını emen bir böcek değildir hayat

1988 - Ankara / 2000 İstanbul

ölüm atının nalı yoktur

BELKİ DOSTLAR ANLAR

günün penceresi mermer gecesi toprak renginde
kerpetene kıstırılmış bir çivi gibi söktüm ihaneti
açlığın kokacak nefesi de olmaz. boğazıma yapışmış
satıcıların hayasını tekmeliyorum yaşamak adına

hiçbir okun hedefine varamadığı bu çağda
silinir erdemli bencilliklerde hayatın resmi
varlık boşluğu doldurursa düzelir mi dünya
kalmadı yılanların korkusu artık şimşekten

hesabını yalansız sürsün ortaya hısım akraba
gün olur kovulur berduş satıcılar söz çarşısından
insan işidir şiir bazen onu hayat bile anlamaz
polis kayıtlarına geçer eve bir şişe süt götürdüğüm

tanrının evi bizim ebedi mezarımızdır
ölümdür yener elbet bizi ve kendini
beni bu dünyada sadece hayat anladı (!)
eksiğiz işte insan insandan büyük değil ki

toprağın sesi büyüyorken karakollarda
aynada tırnağını kemiriyor diyarbekir kedisi
saçlarım dağınık diye üzülme anne. bu dünyada
beni belki dilcambazı olmayan dostlar da anlar

Şubat 2002 Ankara

BEN HERKESLE BİRLİKTE ÖLÜRÜM

ben herkesle birlikte ölürüm
söner çırası günebakan evlerin
beyhude kapıyı çalar rüzgâr
bir tek anneme değer yüzümün seli

ben herkesle birlikte ölürüm
geride hayatın kırılgan ağırlığı
akıp giderim su gibi kıvrılarak
birikmem vefasız hiç bir avuçta

ben herkesle birlikte ölürüm
yarına kalır babamın duası
mirvari dalgalar çeker beni
ay yere değer deniz olurum

ben herkesle birlikte ölürüm
dökülür dünyanın bütün ışıkları
dağılır nefes asri zamanlara
soylu bir yenilgidir yaşamak
konuşulur dirimin yokluğunda

ben herkesten önce ölürüm

Aralık 1999 - Zeytinburnu

BANA ÖLÜM BİLE FAZLA

benim şair babam hiç şiir yazmadı
mükerrer bir haber gibi soluyor ömür
parlıyor kav yakıyor kendini çıra
hakediyoruz yalanı belki günahı bile

trafik ışıklarına takılıyor aşklar
kıymetsiz günlerdir yaşadıklarımız
soğuruyor yeryüzünü insan
sabahın kıyısında kuruyor kan

işareti verecek olan kim baba
nerede son sözü söyleyecek asi
kavlimizin bilindiği nereden belli
kim gösterecek olması gerekeni

benim babam emekli bir işçi
bildiği tek şiirle vuracak
yaşamak dediğimiz nasıra hançerini
canı kemiren acı dinecek
anlatmıyor çünkü bizi
hiç bir din ve kitap ve gelecek

baba bana artık ölüm bile fazla

2000/ Mersin

DUT AĞACI

zübeyde'ye

ipliği kaçmış bir ilmekti hayat
saçlarının örgüsünde çözüldü
haşindi vefasızdı rüzgâr
bütün dallarını umutsuzca kırdı

dayanamadı...

akşam erkeden yattı
sabah asılı bulduk o'nu
uzun siyah saçlarından
evin önündeki dut ağacına
nasılda uzamıştı pürüzsüz boynu

ardından müntehir melekleri
zehir döktüler yaraya
kurudu avludaki dut ağacı

yarım kalmış bir şiir şimdi o
kederli ve her şey...

1997 Mersin

TANRILAR UTANSIN

Galip kardeşim'e

ben bu hayatta sanki hiçbir şey yaşamadım
kendi ömrüme bile sığamadım
harfleri silinmiş kitaplar yıkıldı üzerime
çocukluğum asfalt yolların altında kaldı
ben yine de bulutlan rüzgârın kardeşi sandım

yanıldım ormanların atlasından söz eden gecelerde
başımın üstünden uçtu çaylak sürüleri
derimin kirinden arıtarak bencileyin ömrümü
anladım ki insan kendisine bile dost olamıyormuş

lekeler de kalıcı izler bırakır günün penceresinde
bu yüzden mezarlara yakın evlere taşıdım kendimi
ezan seslerine karışıyorken hahamın yas ayinleri
ben kendimi ne hayata ne toprağa
ben kendimi bu dünyada hiçbir şeye bir türlü yakıştıramadım

haçlı duvarların gölgesinde güneşlenirken laleler
anladım dışarının görüntüsünü içimize akıtan
göz de bir aynaymış meğer
kubbelerse büsbütün yalan

kanmıyorum artık gördüğüm rüyalara
sandığım gibi de bir türlü olamıyorum
bu yüzden sevdiğim bütün kadınlar
beni hep akşamüstü terk ediyorlar

aslında benim bu hayatta bir abim bile olmadı
behçelerden dut ve kirazları bir başıma çaldım
yerin altında da üstünde de bir güzellik bulamadım
ama kendinden önce iki abisi de ölen bir kardeşim oldu
her mezar taşını kendime bu yüzden kıble sandım
ben bu hayatta sanki hiçbir şey yaşamadım

kendilerini baharın kokusunda aldattıkları kadar
kadınlar akşamüstünü kendileri gibi sevmiyorlar
terk edilen kalbimim her gün suladığım topağında
kabartmalı nişlerin kenarında yaldızlı harfler var
kuş tüyleriyle boyadım hepsini can kırmızıya
ben sahiden de bu hayatta hiçbir şey yaşamadım

azar azar çoğaldım birdenbire tükettim biriktirdiklerimi
belki hayat bana ağır geldi belki ben ona naif
belki de ben bu dünyada sadece kendi yalnızlığımı yaşadım
bu yüzden babamın söyledikleri geliyor hep aklıma
mağlup biz değiliz ki bu köhnemiş hayatta
bizi kendi dünyasına çağıran tanrılar utansın
işte ben bunun için bütün günahlara bulaştım

Mart - Nisan 2002 Seyitnizam

DÖRTDÖRLÜK

aklından akan nehirler geçiyor kalbimden
değdiği her sureti kesiyor elmas
elimi bir kitabın üzerine koyuyorum
bilmek çıldırtıcıdır her zaman

sigaramın külünü çırpıyorum rüzgâra
topal bir karıncayım bu yaşamakta
külüm kimseyi yakmaz
al beni avuçlarına üşüdüm

hâlâ ilkokul önlüğümü saklıyor annem
naftalin kokulu günlerden geliyorum
yüzümün her çizgisi bir asırlık yol
kayboluyorum aklımın derinliklerinde

kalbimden geçiyor kırılan nehirler
dörtdörtlük bir sözcük arıyorum
anlatmak seni ve bitirmek için bu şiiri
sararıyor yapraklar külüm çoğalıyor

Haziran 2000 - Mersin

SON KURŞUN

Reha Yünlüel kardeşime

baktın
karanlıktaki yansımanı gördün
bu gördüğün dedi öteki
ötekini anlatmaz sana

anımsadın
gözünde kan lekesi vardı
hiç durmadan akıyordu irin

dur dedin
görme yanından geçenleri
başkalarının yaşamlarını anlat
kendinden söz eder gibi

baktın
ayna tutuyorlardı yüzüne
ölümün rengi sarı dedin
oysa ölümün başka renkleri de vardı
sarı başkaydı
güldün

kimin adına öleceğini
kimse bilemez
orada işte
masanın üzerinde
'ilk kim içerse ölecek'
gibi duruyordu bir bardak bira

ben içtim sen öldün
sendeydi çünkü son kurşun

yerindibinin çürüdüğüne ben hiç tanık olmadım
göseydim eğer kendi mezarımı oraya kazmazdım
kahinin söylediklerini anımsa
'tutkular başlangıçta daima masumdur'

ne diyordu o yaşlı kahin
herkes kendi çukuruna bakar

artık benim tabancam boş

Mart 2000

ŞAHMARAN ÖLDÜ

-a-

sefil bir yılan geziyordu aramızda
ayaklı puşt bir yılan
atardamarını kestim çaresizliğin
beleğimdeki resime çizdim suretini

herkesin uyuduğu saatlerde doğan yıldız
suyu oluşturan damlaydım
annem mucizelerle yıkardı yüzümü
şimdi ayın önüne kim koydu o aynayı

şahmaran öldü

-b-

çekirdeksiz üzüm aldım
ceviz kabuğu topladım çarşılardan
çok sevdiği oğluyum annemin
gidip gelip sabah akşam ağladım

üzümün çekirdeği kabuğun damarı
açtım yaramı gösterdim sevgiliye
"üç vakte kadar öleceksin" dedi
ben falcının yalancısıyım

miro'yu gördüm caddede
yürürken onu düşünüyordum
koltuğunun altında bir kitap vardı
belki ben o saatte sinemadaydım
insan karanlıkta kendine eriyen bir mumdur

şahmaran öldü

-c-

çiçekçi kadınlar benden daha iyi tanıyor beni
caddeye yağmur yağdığında nereye sığındımı biliyorlar
geçen gün söyledim sana
aşk biterse
sen de bitersin

o kız vardı ya hani
durmadan âşık olduğunu söyleyen
dün onun karaköy'de cesedini bulmuşlar
ey sümüklü böçeklerin tanrıçası

şahmaran öldü

-d-

bu şiiri yazdığım kâğıdı
bir kitapçıdan aldım
miro hâlâ sinemada
üzümleri çöpe attım
adı berfin olan bir çocuktan
selpak mendil satın aldım
hiçbir silgi silemez insanın yüzündeki gerçek anlamı

masadaki rakı kadehine elimin tersiyle vurdum
evet kavga çıksın istiyorum
dövsünler hayatı
hani re'leri söyleyemeyen garson kız vardı ya
gelip yıtıştırdı ortalığı
bana yeni bir duble rakı getirdi
içmem dedim
içmem
ben çiçeközü
üzüm şırası
ceviz kabuğu damarı
yağmur tozu istiyorum
böyle bir içkimiz yok dedi
olsun dedim
o zaman bana bir yudum mirvari getir
ancak o öldürebilir beni

-e-

biliyorum her şey benim yüzümden oldu
mesela orkestradaki o çocuk az sonra düşüp bayıldı
senin yanındaki o puşt çişini yapmaya gitti
oysa birazdan film kopacaktı
sen antrak sanıp sigarana davranacaktın

lanet olsun işte
pelikülün eski tadı yok
bu aşk berbat çekilmiş bir film
ama insan kendini daha ne kadar avutabilir ki
o kadar yani
lanet olsun
hâlâ yağmur yağıyor cadeye
ve sen hâlâ yoksun

şahmaran öldü

Kasım 2000 - Mart 2001 / Akdeniz

BÜHTAN

iklimi bozuk olur anlamı küflenmiş ilişkilerin
cümleler dile gelmez harfler kırık dökük
kalır aşkın kanat vuruşları zavallı ömrümüzde

susalım diyorum bühtana karşı susalım
sessizlik açıklar belki yalanını dünyanın
gönendirir bizi yeniden sukutun cevheri

katık ettik kendimizi suç dolu bu dünyaya
kuşların gagasında azalıp çoğalan
arta kalan kırıntılardır yaşadıklarımız

buğulu çarşılardan evlere sarkarken yoksulluk
ben insanı tanıdım sanmıştım yanılmışım
artık umutlarım adına yıktığım köprülerden geçiyorum

Nisan - 2000

36. YAŞ GÜNÜ ŞİİRİ

-I-

ahretim benim
sedef saplı çakı ile oyduğum ahşap yanım
ehl-i beyt damarım melek miskinliğim
kaç okka amerikan bezi çeker bir beden

hacı bayram camii avlusunda
ille de ceviz ağacı
başka hangi tabuta sığabilirim

cilalı vernik sudan ucuz
ceryandan pahalı zevkleri hayatın
üç karışı kaç para ediyor şimdi
asri mezarlıkta yaşamanın

-II-

ahengim benim
yagmurdan sonra ağlayan çilem
kerbelam dilimim kavruk yanı
ölünce gerçekten güzel olur insan

kocatepe camii avlusunda güvercinler yok
kızılırmak sokak ful gişe
her zaman astarlıdır hayatın yüzü
kozalaklar bile çürüyor ellerimizde

uykusuz otel odaları
kimsesizliğime bakıyor akay yokuşu
olgunlar'da ham elmalar coğalıyor
ne dersin gömerler mi beni güven parka

-III-

ahrazım benim
parmağımı kestiğim falçatam
yıldırım beyazıt lisesi'nde kırılan kalem açağım
dağlara savrulmuş bütün arkadaşlarım öldü
yaşamak bize niye haram

dalına yakışmayan bir meyveyim hep inkâr eden
kurudu dudağımda ıslık nefesim bunğun
avucumdaki taş bile eriyor
üzgünüm annemden önce öleceğim

ulus'ta verilen her randevuya geç kaldım
babam artık bana sümerbank'tan ucuz ayakkabı almıyor
yürüyüp giderken ankara hastanesi'nin önünden
hatırladım birden
hey doktor
lütfen cesedime otopsi yapmayın

-IV-

yaşamaklığım benim
hepsi bu
geldim
gördüm
gidiyorum

alacaklılarıma duyurulur
kemirin cansız bedemi
hepinizi doyuracak kadar
namekâr aşklar yaşadım

ama ne olur
akdeniz'de bir mirvariye gömün beni

15 Şubat 1999 Zeytinburnu

İÇİNDEKİLER

Dünya İle Aram Açılıyor	7
Dalda Bir Yaprak Olsam Yine de Üşürüm	8
Yerdibi Günleri	9
Tırnak Acısı	13
Kırık Boşluk	14
Şeyda	15
Gece Aklımda Kalanlar	17
Beni Unuttuğunda	19
Yezdani Ağıtları	21
Vakur Sessizlik	23
Sude Bakışlar	25
Yok	27
Battal Hayat	30
Her Aşk Kendi Sılasında Kanar	31
Gülün Dikeni	33
İçimde Irmak Peşimde Rüzgâr	37
Hoyrat Zaman	39
Aynı Son Yazılıdır Alnında İnsanın	40
Kayıp Ömür	41
Güneş Papatya Sayıyor	42
Aşk Kendi Suçundan Asılır	43
Hayat Bizi Kıskanacak	45
Bir Ateş Olsaydım	46
Yalnızlığın Gölgesi de Yok	47
Sorular Yanlışsa Cevap Neye Yarar	49
Âsûde Yaprak	51
Şiire Sığındım	52
Senden Önce Ordayım	54
Gittin	55
Komen	59
Genişleyen Yara	61
İçimdeki Irmak	63
Aşka Yenildim	68
Beni Bu Saatte Çağırmayın	69
Belki Dostlar Anlar	75
Ben Herkesle Birlikte Ölürüm	76
Bana Ölüm Bile Fazla	77
Dut Ağacı	78
Tanrılar Utansın	79
Dörtdörtlük	82
Son Kurşun	83
Şahmaran Öldü	85
Bühtan	90
36. Yaş Günü Şiiri	91

hiç kimsenin bir aşkı onaracak gücü yoktur

söylediğim her söz beni vuruyor

yoruldum kendime hedef olmaktan

hiç kimse yarın daha iyi âşık olamaz

ISBN 975-6563-03-6
9 799756 563037